

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Αριθ. φύλ. 433

Κυριακή 9 Δεκεμβρίου 1963

Γαλήνιος ὁ Σεπτὸς Νεκρὸς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ ζωῆς αἰωνίου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος κυρὸς ΑΚΑΚΙΟΣ μετέστη πρὸς τὸν Κύριον.

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος Ἀκάκιος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ Σάββατον 1 Δεκεμβρίου περὶ ὥραν 4 μ.μ. Ἀσθένεια μακροχρόνιος καὶ ἀνιάτος κατέτρυχε καὶ ταλαιπώρει τὸν αἰμνήστον, ἡτις πολλάκις ἔφερεν τοῦτον εἰς τὰς πύλας τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἡ ἰσχυρὰ κρᾶσις τοῦ ὁργανισμοῦ του ἀντέδρα. Δυστυχῶς ἡ δύναμις τοῦ ὁργανισμοῦ του τελευταίως ἐκάμθη, καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε πρὸς μεγάλην θλίψιν πάντων τῶν πνευματικῶν τέκνων του, ἅτινα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι ἔσπευσαν νὰ ἀσπασθῶσι τὸν Σεπτὸν Νεκρὸν οὐ μόνον ἐκ τῶν περιχώρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων περιοχῶν.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλη χοροστατούντων τῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων μας καὶ τριακοντάδος περίπου ἱερέων καὶ δύο διακόνων, εἰς τὸ ὑπαιθρον τῆς ἐν Παιανίᾳ Ἱερᾷ Μονῇ, ἧς ὁ αἰμνήστος ἦτο κτήτωρ, διότι οἱ ἀπανταχόθεν συρρέουσιντες χριστιανοὶ ἀπετέλουν πλῆθος εἰς πολὺς χιλιάδας ἀριθμούμενον, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ περιληφθῇ εἰς Ναόν. Ἡ συγκίνησις ὅλων ἦτο διάχυτος καὶ τὰ δάκρυα ἐχύνοντο ἀκατάσχετα. Ὁ ἀσπασμὸς τοῦ Σεπτοῦ Λειψάνου ἤρχισε πρὶν ἢ περατωθῇ ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία, ἵνα δυνηθῇ ἅπας ὁ συρρέυσας λαὸς νὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν ἀσπάζομενος δι' ὑστάτην φορὰν τὴν ἁγίαν χεῖρα τοῦ κηδευμένου Πρωθυεράρχου.

Κατάλληλον ἐπικήδειον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξέντιος, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πολυμερῆ εὐδόκιμον δρᾶσιν τοῦ μεταστάντος, ὅστις ἠνάλωσεν δλόκληρον τὸν ἐπίγειον βίον του εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς τελειότητος καὶ τὴν κραταίωσιν τῆς πατρῴας εὐσεβείας.

Ἐπειδὴ ἡ θλιβερά εἵδησις δὲν καταρρώθη νὰ μεταδοθῇ εἰς εὐρύτερον κύκλον, λόγῳ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ καταφθάσωσιν ἀντιπροσωπεῖται ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Παρὰ τοῦτο ὅμως, ἀντιπροσωπεῖται ἐξ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς τῶν Μεσογείων, τῆς Βοιωτίας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τῆς Θεσσαλονίκης διὰ τῶν ἐφημερίων, προέδρων καὶ συμβούλων αὐτῶν, ἔσπευσαν νὰ προλάβωσι τὴν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν καὶ ἀπονεύωσι τὴν ὀφειλομένην τιμὴν εἰς τὸν Σεπτὸν Νεκρὸν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Νεκρώσιμου Ἀκολουθίας τὰ πλήθη συνωθοῦντο κατὰ τρόπον ἀκατάσχετον διὰ νὰ ἀσπασθῶσι οὐχὶ ἅπαξ ἀλλὰ πολ- λάκις τὴν δεξιὰν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου. Ὅργανα τῆς τάξεως μετ' ἐπὶ κεφαλῆς δύο ἀξιωματικούς τῆς Χωροκῆς παρευρισκόμενα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν λαϊκὴν ὁρμήν, διότι ὁμολογουμένως ὁ ψυχικὸς πόνος παρῶμα τοὺς πάντας νὰ περιπτυχθῶσι τὸν Νεκρὸν. Οὕτω περατωθέντων τῶν κακανοισμένων ἐπικήδειων εὐχῶν προεπέμ- φθη ὁ Νεκρὸς εἰς τὸν τάφον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐ-

τῆς τῆς Μονῆς ὀρυχθέντα, ὅπου ἐναπετέθη καὶ ἐκαλύφθη διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ ὄμματα πάντων ἐκείνων, μετ' ὧν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ συνδέθη. συνειργάσθη, καὶ συνηγωνίσθη, ἀφήσας ἀναμνήσεις ζωηράς, μιᾶς βιοτῆς ἐμφόρτου ἔργων ἀγαθῶν καὶ ἀξιομιθῶν, ὑποδειγματικῆς ὄντως καὶ ἀξιόμιμήτου διὰ τοὺς μεταγενεστέρους συνεχιστὰς τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ τις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγκωμιάσῃ τοῦ μεταστάντος τὰς ἠθικὰς ἀξίας, τοὺς κόπους, τὰς θυσίας τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου ἰδεολογίας. Διὰ τοῦτο ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ θὰ παραμείνῃ ἀλησιμότητος εἰς ὅλους, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Προέδρου αὐτῆς Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ταλαντίου κυροῦ

ΑΚΑΚΙΟΥ

πολλὰς καὶ ὑψίστας ὑπηρεσίας προσεγκόντος ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνος συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἀποφασίζει παμψηφεὶ ὅπως:

1) Ἀναλάβῃ τὴν θέσιν Τοποτηρητοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὐξέντιος.

2) Παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν τοῦ μεταστάντος, εἰς δὲ τῶν Ἀρχιερέων διὰ καταλλήλου ἐπικηδείου λόγου ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος.

3) Ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ μεταστάντος εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

4) Δοθῇ ἐντολὴ Συνοδικὴ εἰς ἅπαντα τὸν Ἱερὸν Κλήρον ὅπως μνημονεύῃ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεταστάντος μετὰ τῶν λοιπῶν μακαρίων τῇ λήξει καὶ εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων Ἀρχιερέων.

5) Ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῖς συγγενέσι καὶ τῇ Ἀδελφότητι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἧς ὁ Μεταστάς ὑπῆρξε κτήτωρ.

6) Δημοσιευθῇ τὸ παρὸν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθῆναι τῇ 1 Δεκεμβρίου 1963

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ. τῆς Ἑλλάδος

† ὁ Γαρδικίου ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

† ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† ὁ Σαλαμίνας ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Ο ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Υπό τοῦ Στβ. Γαρδικίου κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

«Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣ πορεύει σήμερον
 διτι ἡτοιμάσθαι σοι τόπος ἀναπάνσεως».

Τίς ἡ μυστηριώδης συγκίνησις, ἡ διακατέχουσα σήμερον τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν; τί τὸ βαρὺ τοῦ πένθους ἔνδυμα, δι' οὗ περιβάλλεται ἡ ὁρθόδοξος ἐκκλησία; τίς ἡ ἱερὰ κατήφεια, ἡ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν μετώπων πάντων τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Σεμνείῳ συνελθόντων;

Σεμνὴ τῶν συνελθόντων ὁμήγουρι, πένθος βαρυτάτον καὶ θλίψις ἀπερίγραπτος συνέχει σήμερον τὰς ψυχὰς πάντων, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, διὰ τὸν ἀποφρανισμὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου μνήμης μακαριστοῦ ἡμῶν Ποιμενάρχου καὶ Πανιερωτάτου Προέδρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀγιώτατε καὶ Τιμιώτατε Πρωθιεράρχα: πόθεν ἄρξωμαι θρηνῶν τὴν σὴν ἀπώλειαν; τί πρῶτον καὶ τί δευτέρον πρὸ τοῦ Σοῦ νεκροῦ τὸ ὕστατον καταλέξω; ἀμνηχανῶ, καὶ τί νὰ εἰπω δὲν ἔχω, ἐνῶ τὰ πάντα αἰσθάνομαι.

Ἡ γλῶσσα δεσμεῖται καὶ νὰ ψελλίσῃ δὲν δύναται. Ἡ διάνοια ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν πολλῶν ἐγκωμίων παρασύρεται, ὧν σὺ ἄξιος τυγχάνεις. Πόθεν λοιπὸν ἄρξωμαι; βαρὺ τὸ καθήκον καὶ θλιβερὸς ὁ κλήρος, ὅστις μοι ἔλαχεν, διότι ἀπορῶ καὶ ἐγώ, πῶς δεόντως καὶ ἐν ὀλίγοις νὰ ἐγκωμιάσω τὰς πολλὰς ἀρετὰς σου.

Ἔδει οὖν ἄλλον, εὐφραδοῦς ἐπαινέτου καὶ εὐγλώτου ἄνδρὸς νὰ τόχῃς, ὅστις νὰ εἶχε τὴν θαυμασίαν εὐφραδείαν σου, μεθ' ἧς, ὅτε ὁμίλεις καὶ ἐδίδασκες, τὸ νέκταρ τῆς γλυκείας καὶ τερψιθύμου φωνῆς σου τοὺς πάντας ἐμέθυσκεν.

Νεκρὸ πολυτίμητε καὶ πολυφίλητε! ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἀπαιδευτός ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἔτυχον εἰς τὸ ἐξῆραι τὸ βάρος τῆς εὐγενείας τῶν πολλῶν σου ἀρετῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνω ὀλίγα, ἀντὶ πολλῶν νὰ εἰπω, πεποιδῶς εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς, εἶναι ἐράσματα καὶ βαρυσήμαντοι, ἐν ἑαυταῖς τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἔχουσαι καὶ οὐχὶ ἐν λόγοις καὶ ρητορικαῖς ἐκφράσεσιν. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν τῆς συγγνώμης σου ἄξιός εἰμι.

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τίμιον πρεσβυτέριον, θεοφιλῆς τῶν πενθούντων ὁμήγουρι: ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενος Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πρωθιεράρχης τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κυρὸς Ἀκάκιος, ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ τῶν πλέον μεγαλεπήβολων ἀνδρῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἐν τῷ ὑπερμεσοῦντι εἰκοστῷ αἰῶνι καὶ μία

ἀγωνιστικὴ μορφή σπανίας δυναμικότητος, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀγωνίας ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καθ' ὅλον τὸ τελευταῖον τοῦτο διάστημα.

Ὁ ἀπὸ τοῦ προσκηνίου τῆς Ἱστορίας ἀποχωρήσας μακαριστὸς Πρωθιεράρχης, προήρχετο ἐξ εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων γονέων. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐποτίσθη διὰ τοῦ γάλακτος τῆς ἐν Χριστῷ εὐσεβείας, παιδιόθεν ἔθηκεν ἑαυτὸν ὑπὸ τὸν χρηστὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἐδάστασεν ἀγογγύστως τὸ φορτίον τῶν μοναχικῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων.

Εἰς τὸν ἀγιώνυμον Ἄθω, ἔνθα παρέμεινεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, διηλθεν ἀσκητικὴν βιοτήν, ἐπίπονον καὶ βαρεῖαν καὶ ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς παντοίους ἀγῶνας καὶ μόχθους, ἀποβλέπων εἰς τὸ «θραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ».

Εἰς τὰ εὐσεβῆ ὥτά του ἀντήχει καθ' ἐκάστην ἡ θεία ρήτρα τοῦ Θεανθρώπου: «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν» ἔρχεται γὰρ νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» καὶ τὸ ἀθάνατον λόγιον τοῦ Οὐρανοθάλαμος Ἀποστόλου: «ἐκπώπιζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι».

Ὅσιακῶς, λοιπόν, καὶ θεαρέστως πολιτευόμενος, ἐν θραχεὶ χρόνου διαστήματι κατήντησεν εἰς ἄνδρα τέλειον καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡδυνήθη νὰ ὑπερακοντίσῃ καὶ ὑπερερερήσῃ κατὰ τὴν ἀρετὴν πολλοὺς συνασκουμένους καὶ συναγωνιζομένους μετ' αὐτοῦ, εἰς τὸν τῆς ἀσκήσεως τραχὺν δρόμον.

Ἄλλ' ὅτε, μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, «ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου», ὁ λύχνος ἔπρεπε νὰ τεθῇ πλέον ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα διασκεδάσῃ τὰς φαιινὰς καὶ σελασφόρους ἀπτῖνας του εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ χρησιμεύσῃ ὡς φάρος τηλαυγῆς ἐν τῷ πολυκυμάντῳ ἐκκλησιαστικῷ πόντῳ.

Ἐκλήθη ὁ πρὸ μικροῦ μεταστὰς ἀοίδιμος Ποιμενάρχης ἡμῶν, ἐν τοῖς τότε δὲ χαλεποῖς καιροῖς Ἀρχιμανδρίτης καὶ περιώνυμος πνευματικὸς καὶ ζηλωτὴς ἐκ τῶν ὀλίγων, ἵνα προστῇ ὡς ποιμὴν καὶ ἔμπειρος τῶν ψυχῶν ἱατρὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἀγωνιστὴ τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, φρουρὸς ὑπάρχων ἀκοίμητος τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ καθοδηγητὴς ἀριστος τῶν λαϊκῶν μαζῶν, αἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ Του εὗρισκον τὸν φιλόστοργον Πατέρα, τὸν Ἀπόστολον καὶ Κήρυκα τοῦ Θεοῦ λόγου, τὸν Διδάσκαλον καὶ Ποδηγέτην τῶν ψυχῶν αὐτῶν, τὸν ἐμψυχωτήν

εἰς τὰς ἀντιξοότητας καὶ δυσχερεῖς περιστάσεις, τὸν ζηλωτὴν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν εὐσεβῶν τῆς ἐκκλησίας παραδόσεων, τὸν παιδευτὴν τῆς ἀσεβείας, τὸν φωστῆρα τοῦ κόσμου ἐν μέσῳ «γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης».

Καὶ οὕτω καταλιπὼν τὴν ζωὴν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἐτάχθη εἰς ἀποστολικὴν διακονίαν, ἵνα προσφέρῃ τὰς πολυτιμοτάτας ὑπηρεσίας του εἰς τὴν δεινῶς χεμαζομένην Ἐκκλησίαν.

Ἐν τῷ προσώπῳ Του ὡς χρηστοῦ καὶ ἐναρέτου ἱερέως καὶ διδασκάλου τῶν θείων ἀληθειῶν καὶ δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ θεματοφύλακος τῆς

πατρῴας ἡμῶν εὐσεβείας, ἐξωογονήθη σύμπασα ἡ Ἀγιοτάτη ἡμῶν ἐκκλησία.

Ἡ μεγίστη προθυμία του νὰ ἐξυπηρετῇ πάντα τὸν χριστῶννυμον λαὸν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν ἐσχατιῶν αὐτῆς, ὁ διάπυρος ζήλος του καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του εἰς τὸ κοπιῶδες τοῦ ἱεραποστόλου καὶ κατηχητοῦ καὶ ἐξομολογητοῦ ἔργον, ἡ ἄπειρος στοργή του πρὸς τὸ ποίμνιόν του, ὑπῆρξαν εἰς τὸ ἔπακρον συγκινητικά.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος «Πατὴρ Ἀκάκιος», πᾶσα ψυχὴ ἠλεκτρίζετο, κατεθέλγετο, συνηρπάζετο, διότι ὁ πρὸ ὀλίγου πρὸς Κύριον ἐκδημήσας Ποι-

Ἐνῶ χρόνῳ ψάλλεται ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία

μενάρχης ἡμῶν ἐδίδασκεν, ἐφώτιζεν, ὠκοδόμει, ἐστήριζεν καὶ κατέκτα τὰς ψυχάς, ἀληθὲς βασιλεὺς καὶ ἄναξ καρδιῶν ἀποδεικνύμενος διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐναρέτου βιοτῆς του.

Ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μεταστάντος ἀειμνήστου Πρωθιεράρχου εἶχον διοχετευθῇ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποταμοὶ καὶ χεῖμαρροι ὕδατος ζῶντος, οἵτινες διὰ τοῦ λόγου ἐξεχύθησαν ἀνὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς ρεύματα μεγαλοπρεπῆ, γοργά, ἀφθονα, τερπνά, δροσοδόλα.

Ἡ σεβασμία καὶ ἐπιβλητικὴ μορφή του καὶ ἡ ἐν γένει ἀγιότης καὶ ἡ Εὐαγγελικὴ διδασκαλία του ἐπέφερον σωτήρια ἀποτελέσματα εἰς πάντας τοὺς Αὐτῷ πελάζοντας.

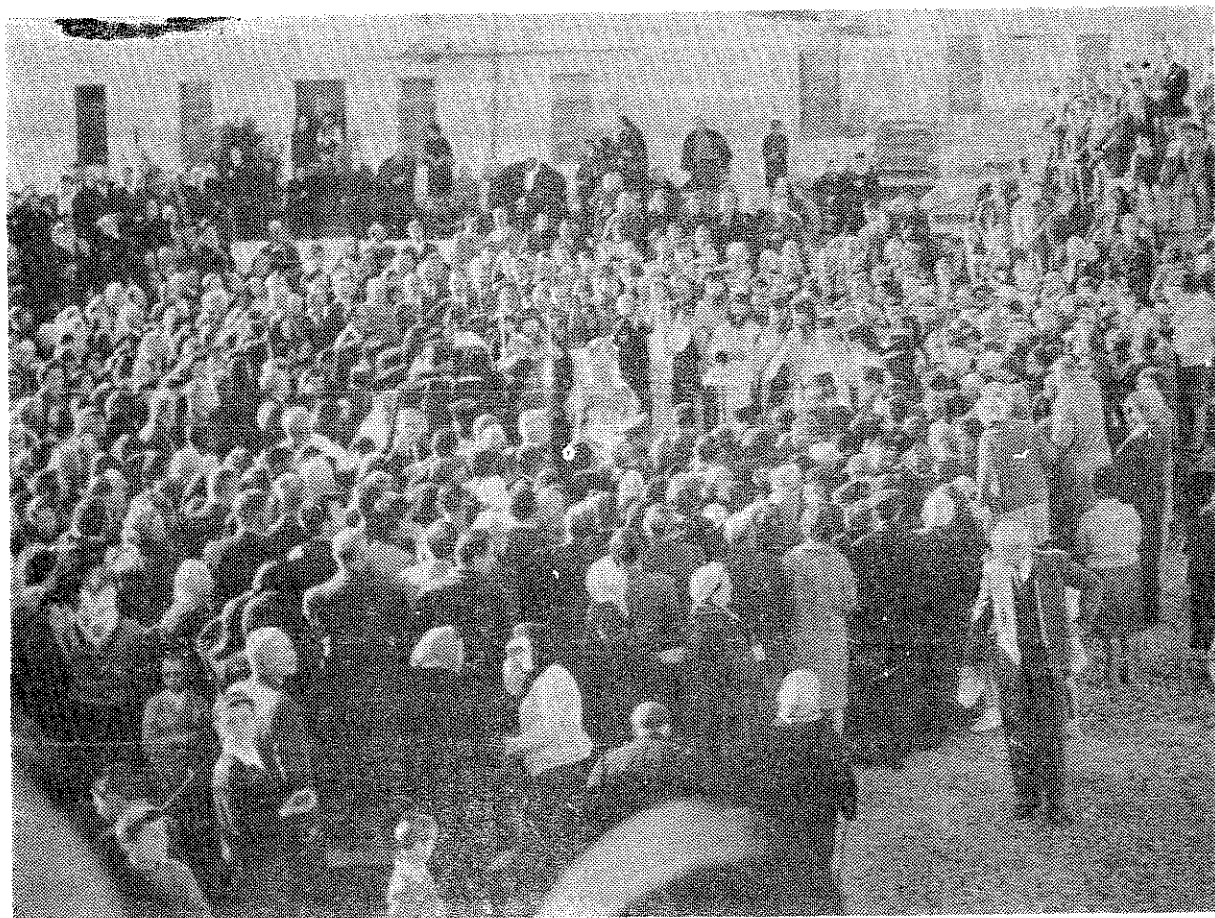
Ὁ πνευματικὸς του κόσμος, ὅστις μετεβάλλετο ἐν τῷ στήθους του εἰς ἓν φῶς ἀγάπης καὶ καλωσύνης, ἐσημείωνε τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ τὴν ἐπέβαλλεν εἰς τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Ἀλλὰ τί εἵπωμεν νῦν περὶ τοῦ θείου ζήλου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅστις κατέτρωγεν τὴν ψυχὴν του καὶ

ᾤθει αὐτὸν εἰς ἐνέργειαν καὶ δραστηριότητα πρωτο-ἀκουστον; Τπήρχε πρόβλημα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπερ νὰ μὴ ἀπησχόλει αὐτόν; Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκήρυττεν, ὠμίλει, ἐδίδασκε, ἔγραφεν καὶ προσεπάθει, παντὶ σθένει, νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην πάντων.

Ἄν ἐφήρμοξε δὲ μόνον πιστῶς τὸ ἀποστολικόν : «ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχησις· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπικεῖται· οὐαὶ δέ μοι ἔστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι», ἀλλὰ καὶ ἦτο πρόθυμος ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν διὰ τὴν «φίλην Ὁρθοδοξίαν» καὶ τὸ φρικτότερον τῶν μαρτυρίων νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸ προσέτι τὸ αἶμα του νὰ χύσῃ.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐδιώχθη, δὲν ἐξωρίσθη, δὲν ἐφυλακίσθη καὶ μυρίους διωγμοὺς ὑπῆνεγεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν κατίσχυσιν καὶ παγίωσιν τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν Ἱερῶν παραδόσεων; μήπως δὲν ἐξετέθη πολλάκις εἰς τὰ βέλη τοῦ μίσους καὶ τῆς συκοφαντίας τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιπάλων του καὶ μήπως δὲν ἐξεμάνησαν πολλοὶ καὶ ὀλεθρον κατ' αὐτοῦ ἐμελέτησαν, ὅσας οὗτος ἠγω-

Ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καὶ δακρύοντα τὰ πλήθη παρακολουθοῦν τὴν Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν

νίζετο, ἀνυψοῦτο, ἐνίκα; τὸ πλείστον σχεδὸν τοῦ βίου του διήλθεν ἐν μέσῳ διωγμῶν, κινδύνων, πικριῶν καὶ ἀντιδράσεων τῶν ἐναντίον πρὸς τὴν ὁρθὴν πίστιν.

Ἄλλ' οὔτε οἱ κίνδυνοι, οὔτε οἱ διωγμοί, οὔτε αἱ ἐξορίαι, οὔτε αἱ διαβολαί, οὔτε αἱ συκοφαντίαι καὶ αἱ παντὸς εἶδους κακώσεις ἠδυνήθησαν νὰ κλονίσουν τὴν γενναίαν του ψυχὴν καὶ νὰ κάμψουν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμόν του.

Τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπὶ τὴν θεῖαν βοήθειαν πεποίησις, ἡ ἄκρα ἐμμονὴ ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ ἀρχικῇ παραδόσει, ὁ βίος ὁ καθαρὸς, καὶ ἡ ἔκτακτος ἰδιοφυΐα του, συνετέλεσαν μᾶλλον εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἐξάπλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ἅπαντα ἡ δύναμις ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Πάντοτε ἔκρινεν ὁρθὸν καὶ καθήκον του ἐπιβεβλημένον νὰ περιφρουρῇ τὸν λαὸν ἐκ τῆς μαρίας τῶν αἰρετικῶν καὶ τῆς πλάνης τῶν ξιζανίων τῶν νεοημερολογιτῶν, διὰ παντοίων μέσων καὶ τρόπων.

Πᾶν χρηστὸν ἐπιτήδευμα μετέρχετο, ἵνα θεραπεύσῃ τὰς ἠθικὰς πληγὰς τοῦ ποιμνίου του ἐκ τε τῆς κακοδοξίας καὶ τῶν καινοτομιῶν τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ κατόπιν ἐπανειλημμένων δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ τὸ ἠθικόν του σθένος, ἀλλ' ἀκμαιότερος καὶ θερμότερος κατὰ τὴν πίστιν ἐχώρει πρὸς τοὺς ἀγῶνας «τῶν μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δ' ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος».

Οὕτω λοιπόν, ὁ μακαριστὸς Πρωθιεράρχης ἡμῶν, πρὸς πάντας παλαίων, ἀνεδείκνυνεν ἑαυτὸν θράχον ἀκλόνητον ἐν τῷ πελάγει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀτασταλιῶν καὶ ὑποῦτο ὥς γίγας, σθεναρῶς ὑπεραμυνόμενος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων.

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν χαλεπῶν καὶ ἀντιξῶν καιρῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν δεινότερων διωγμῶν ἦνθει καὶ ἐκαρποδοτεῖ πλουσίαν τὴν πνευματικὴν συγκομιδὴν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀρούρῃ, ἐπίζηλον δὲ καὶ περιβλεπτον συνεκόμεζε τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἀμητὸν εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας καὶ ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἀγρόντως φρονκωρῶν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλξεων φρουρὸς καὶ ἀμύντωρ, ἐξήρχετο πάντοτε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος κατὰ τῶν ἰσχυρῶν πολεμίων τῆς πίστεως, χάρις εἰς τὴν ἀκράδαντον πεποίησιν, ἣν εἶχε εἰς τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὴν γοητείαν τῶν ὁρθοδόξων παραδόσεων.

Τὸ ἀγωνιστικὸν του πνεῦμα καὶ τὴν φλογερὰν ἀγάπην πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν ἰδεολογίαν ἐπέδειξεν ὁ ἀείμνηστος Ποιμενάρχης ἡμῶν καὶ ἐν ἡλικίᾳ γήρωσ, ὅτε οὐδὲν ἐπτοήθη, οὐδὲ ζωῆς καὶ υγιείας ἐφείσθη, ἀλλὰ διέδραμεν ὡς ὑπόπτερος αἰτὸς τεραστίας ἀποστάσεις καὶ μετέβη ἀποστολικῶς εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἵνα ἐκεῖθεν λάβῃ τὸ ἀνέσπερον καὶ αἰγλή-

εν φῶς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐπωμισθῇ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ἐκ τοῦ γήρατος ὤμων του τὸ δυσβάστακτον φορτίον τῆς Ἀρχιερωσύνης οὐχὶ ἐκ φιλοδοξίας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας κινούμενος, εἰ μὴ μόνον ἐκ τοῦ διακαοῦς πόθου νὰ σώσῃ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν ἀπὸ πολλοῦ Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἣτις ἐστερεῖτο Ἡγεσίας καὶ ἔβαινεν ὀλοταχῶς τὴν ὁδὸν τοῦ μαρasmus καὶ τῆς ἀπωλείας.

Γεραρε Πρωθιεράρχα καὶ φίλτατέ μοι Πνευματικὲ πάτερ! κλίνοντες γόνυ ψυχῆς τε καὶ σώματος πρὸ τῆς σεπτῆς σου σωροῦ σὲ εὐχαριστοῦμεν ὀλοκαρδίως δι' ὅσα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπῆνεγκας!

Μεγίστην εὐγνωμοσύνην ἔχοντες ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀγῶνας Σου, σὲ προπέμπομεν νῦν εἰς τὴν τελευταίαν Σου κατοικίαν, κλαίοντες καὶ ὀλοφυρόμενοι.

Ὁ θάνατός σου συνεκλόνησε βαθύτατα σύμπαντα τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία Σου, ἐβύθισεν εἰς πένθος ἀλγεινὸν ἅπαντας τοὺς ἀγίους Ἀρχιερεῖς, οἵτινες κλαίουσι καὶ θρηνοῦσι ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς Σεβασμίας Κεφαλῆς τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῇ στερήσει Πολυτίμου αὐτῶν Πατρὸς καὶ Ποδηγέτου.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τὴν βιβλικὴν μορφήν Σου καὶ τὴν πραότητα καὶ καλωσύνην Σου, ἣτις μὲ τὸ βαθὺ γῆρας σὲ μετεσχημάτιζον εἰς Ἅγιον.

Ἡ ζωὴ μας θὰ ἐπισκιάζεται ἐς αἰὲ ἀπὸ τὸ νέφος τῆς καταθλίψεως καὶ τοῦ πόνου διὰ τὸν σκληρὸν ἀπορφανισμόν.

Ἄλλ' ἡ παρουσία τοῦ πνεύματος Σου θὰ μᾶς καθοδηγῇ καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ θὰ μᾶς ἐμπνέῃ ἀνὰ πᾶν βῆμα. Ἡ φαινὴ προσωπικότης Σου, ἡ διαπεποτισμένη ἀπὸ τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ἐχάραξε γραμμὴν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν καὶ ἰδιαίτερος τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας. «Περίλυπος ἐστὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἕως θανάτου», διὰ τὴν ἀπώλειάν Σου.

Οὐδεὶς παρέμεινεν ἀνάληγτος καὶ ἀπαθὴς πρὸ τοιαύτης συμφορᾶς. Οὐδεὶς ἐστίν, ὅστις νὰ μὴ ὀδύρεται καὶ θρηνεῖ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ τοῦ Σεπτοῦ Σκηνώματος τοῦ Παλλεύκου καὶ Σεβασμίου Γέροντος, ὅστις ἤδη εὐρίσκεται ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Πολύκλαυστε καὶ πολυσέβαστε Ποιμενάρχα ἡμῶν, ἡ ἀνάμνησις τῆς Σεβασμίας Μορφῆς Σου θὰ παραμείνῃ εἰς ἡμᾶς ἀνεξάλειπτος. Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀκαταπαύστων ἀγώνων Σου καὶ τῆς πολυμόχθου δράσεώς Σου, θὰ μᾶς παρέχῃ τὸ μέτρον τῶν καθηκόντων μας καὶ τῆς δραστηριότητός μας.

Πολυτάλαντε Πρωθιεράρχα καὶ Εὐεργέτα ἀνεκτίμητε τῆς Ἐκκλησίας ὀλοκλήρου καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἐγκαταλείπων ὀπίσω ἀτελευτήτους ὑπηρεσίας, μᾶς σχεδὸν ὀλοκλήρου ὀγδοηκονταετίας, ὑπηρεσίας,

ὅς ἐπετέλεσας ἐν πάσῃ εὐσυνειδησίᾳ καὶ πρὸς Θεὸν ἀφοσιώσει, ἡδύνασο, λέγω, παραδίδων ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν Θεὸν νὰ εἴπῃς ὡς ἄλλος πρεσβύτερος Συμεών: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ».

Σύμπασα ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλλάς εὐγνώμων πρὸς τὴν μεγάλην φυσιογνωμίαν σου, θλίβεται ἐκ μυχιαιμάτων διὰ τὴν ἀπώλειάν σου καὶ εὐχεται διακαῶς, ὅπως ἀναστηθῇ νέος Ἡγέτης καὶ ἀντάξιός διαδόχος σου, ἵνα συνεχίσῃ τοὺς ἱεροὺς σου ἀγῶνας καὶ διαιωσίῃ τὰς ἐλπίδας τῆς σκληρῶς δοκιμαζομένης Ἑκκλησίας.

Πεφλημένε νεκρέ! σὺ μὲν ἀφίνεις τὸν κόσμον καὶ σπεύδεις ἐν σπουδῇ ν' ἀπέλθῃς, ὅπου ἡ θυμὴδία καὶ ἡ μακαριότης ὑπάρχει! Ἐκεῖ εἰς τὰ διαιγῆ ρεῖθρα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἄνευ ἐκβολῶν καὶ πηγῶν ἄχραντα ρέουσι, σπεύδεις μακαρίως τοῦ λοιποῦ νὰ διώσῃς. Ἀλλὰ στῆθι, στῆθι ὀλίγον καὶ ἄκουσον τοὺς στόνους, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς τὰ ἐν Κυρίῳ φίλιτά σοι τέκνα ἀναστένομεν:

Θρηνοῦμεν πρὸ τοῦ σεπτοῦ νεκροῦ σου καὶ ἐπιδύνασ δδυρόμεθα, κύκνεια ἄσματα καὶ σπαραξικάρδια ρήματα θρηνηδοῦντες καὶ σὺ οὐδόλως στρέφεις οὐδ' ἄπαξ ὀπίσω τὸ βλέμμα σου:

Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰς τὴν ἀτελεύτητον χαρὰν μεταβαίνεις, ἐνθα λύπη καὶ πόνος οὐκ ἔστι, πορεύου λοιπὸν μακαρίως εἰς τὴν ἄνω πορείαν σου καὶ διαν φθάσῃς πρὸ τοῦ ἀπαστράπτοντος θρόνου τῆς Θεῆς Μεγαλειότητος, πέμψον ἐκεῖθεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐξ ὕψους θεῖαν παραμυθίαν.

*Απελθε οὖν ἐν εἰρήνῃ, ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ σὲ καλεῖ καὶ ἐκεῖ μακρὰν τῶν γῆινων βασάνων καὶ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ κόσμου, εὐρὲ τὴν ἀνάπαισιν καὶ τὴν δεινὴν σου τὸ παυσίλυπον τέρμα.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, ἅπανα ἡ Ὀρθοδοξία τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωποῦμένη ὑπὸ τε τῶν παρεννοστικῶν ἐν τῷδε τῷ Σεμνείῳ Ἀγίῳ Ἀρχιερέων καὶ εὐλαβεστάτων ἱερέων καὶ τοῦ περιεστώτος λαοῦ μὲ ριγῶσαν συγκίνησιν καὶ καρδίαν σπαρασσούσαν ἐκ τοῦ πόνου, ἱσταμένη μετ' εὐλαβείας καὶ τοῦ προσήκοντος δέους πρὸ τοῦ Ἱεροῦ σου Σκηνώματος καὶ ἐνοῦσα τὰς εὐχὰς τῆς εἰς τὰς εὐχὰς τῆς Ἑκκλησίας, εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος διατηρήσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν σου εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἐν Σκηναῖς Δικαίων. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ. γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἑκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδοξοῦς καὶ Ἑθνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινωνίας» ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ εἰδήσει τῆς εἰς οὐρανὸν μεταστάσεως τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν Κυροῦ

ΑΚΑΚΙΟΥ

τοῦ στυλοβάτου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τοῦ διὰ πολλῶν διωγμῶν καὶ θλίψεων ὡς χρυσοῦ ἐν καμίνῳ δοκιμασθέντος, συνελθόντες ἐκτάκτως, σήμερον τὴν 21|15 12-63 ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ, ἀποφασίζει παμψηφεί ὅπως:

1) Σύσσωμον τὸ Δ Συμβούλιον παραστῇ κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ σεπτοῦ σκήνους τοῦ μεταστάντος.

2) Ἀνατεθῇ εἰς τὸν ἀδελφὸν κ. Κων. Κόμνιου ὅπως δι' ὀλίγων λόγων ἐξάρῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος.

3) Ἀντὶ στεφάνου δοθῇ τὸ ποσὸν τῶν 200 δραχμῶν εἰς πτωχοὺς ἀδελφοὺς.

4) Ἀναρτηθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ μεταστάντος εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ ΚΩΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

Τὰ μέλη: Ἰωάννης Μιχαλόπουλος, Κων)τίνος Νικολακόπουλος, Ἀνδρέας Βαπορίδης, Κων)τίνος Ζυγούρης, Γεώργιος Γκούμας, Ἀπόστολος Τζωάννης, Ἡλίας Ἀγγελόπουλος, Κων)τίνος Κόμνιος, Γεράσιμος Καλαγιᾶς, Δημήτριος Κοντιζᾶς, Ἀπόστολος Μαῖστρος, Ἰωάννης Συμεωνίδης, Γεώργιος Σουρλάνης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τοὺς ὅπωςδὴποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ πένθος ἡμῶν ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ τοῦ Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρὸς καὶ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Ἀκακίου εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, ἐπευχόμενοι αὐτοῖς τὰ σωτήρια ἀπὸ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἡμῖν ὄντως εἰλικρινῇ καὶ ὁλόψυχον συμπάθειαν.

† Ὁ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

Αἱ Ἀδελφαί τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Παιανίας

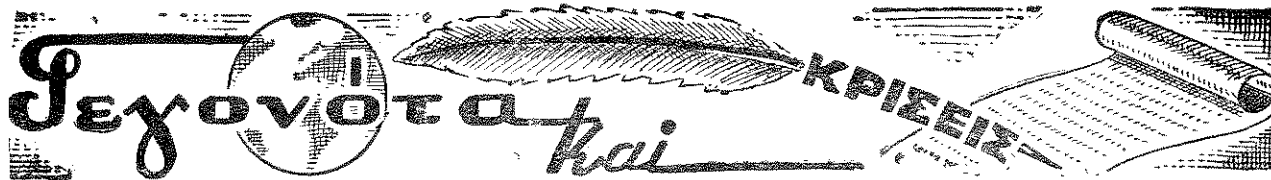
ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΩΝ

Ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου τὴν 18 Ὀκτωβρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμῖνι καὶ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Γαργαλίου κ. Αἰξεντίου τὴν 21 Νοεμβρίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ὁμωνύμου Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Βαρυμπόπης.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, τὴν 2 Δεκεμβρίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Σαλαμῖνι Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τῆς Ἀγίας Ἀννης.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Τὴν 14 Νοεμβρίου ὁ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίος εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Φιλίππου χειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν εὐλαβεστάτον Ἰγνάτιον Μπάφαν. Τοῦτον τὴν 5 Δεκεμβρίου χειροτόνησεν καὶ πρεσβύτερον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ ὁσ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΟΣ

Μάρτιος τοῦ 1931. Ὁ διωγμὸς ἐμαίνετο εἰς τὸ ἡρωϊκὸν Παράρτημα Μεσσηνίας, τοῦ Νομοῦ Καβάλας. Ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ πατὴρ Νικόλαος Ἀναγνώστου, ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, κατόπιν πολλῶν πιέσεων καὶ ἀπειριγραπτῶν δοκιμασιῶν μετέστη πρὸς Κύριον κατὰ τὸ 1928 εἰς ἡλικίαν 40 μόλις ἐτῶν. Περὶ τὸ σептόν του σκῆνος κρατερὰ μάχη συνήφθη μεταξύ ἑκατοντάδος χωροφυλάκων καὶ ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ Παραρτήματος, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Εἰς τὴν πύλιν τῆς μεγάλης οἰκίας τοῦ ἱερέως ὁ νεο-ημερολογίτης Μητροπολίτης ἀνέμενε μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν κλήρου τὴν ἐκβασιν τῆς μάχης καὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ σκῆνους ἀπὸ τοὺς οἰκείους του ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἠρέθιζε λέγων «αὐτὴ εἶναι ἡ παλληκαριά σας»; Γενομένης ἀναχωρήσεως, παρέλαβον τὸν νεκρὸν οἱ χωροφύλακες. Οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν οἰκείων του παρηκολούθησε τὴν ἐκφορὰν καὶ τὴν κηδεῖαν, μηδὲ τῆς πρεσβυτέρας του ἐξαιρουμένης. Τὴν ταφὴν τοῦ ἱερέως ἠκολούθησε μέγας διωγμὸς, ὡς ὁ ἐπὶ τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Τρία δλόκληρα ἔτη ἐστεροῦντο τῶν εὐλογιῶν ἱερέως, τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀγράντων Μυστηρίων οἱ ζηλωταὶ ἀδελφοί. Ἦτο τὸ πρῶτον Παράρτημα ποὺ ἰδρύθη εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν. Εἶναι ἀφάνταστοι οἱ ἀγῶνες του. Αἱ ἀρχαὶ κατὰ τρόπον Νερώνειον προσεπάθουν νὰ τὸ διαλύσουν. Οἱ νεοημερολογίται τῆς κωμοπόλεως ἐφανатίσθησαν εἰς μέγιστον βαθμὸν κατὰ τῶν ἐβδομήκοντα οἰκογενειῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπετελεῖτο τότε τὸ Παράρτημα. Ἐλθοβολοῦν τὰς οἰκίας τῶν ἀδελφῶν, ἀπειλοῦντες καὶ τὴν διὰ δυναμιτίδος ἀνατίναξιν τῆς προσωρινῆς Ἐκκλησίας τῶν, ἥτις ὡς ἐκ τούτου ἐφρουρεῖτο νύκτα καὶ ἡμέραν ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ ἐνόπλων ἀδελφῶν. Εἰς αὐτὴν τὴν φορικτὴν κατάστασιν ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος ἡ μετάκλησις τοῦ εἰς Πειραιᾶ εὐρι-

σκομένου τότε σεπτοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν κ. Ἀκακίου, Ἀρχιμανδρίτου τότε ὄντος. Εἰς τὸ γράμμα ποὺ ἐστάλη τότε μετὰ τῶν ἄλλων ἐγραφον πρὸς αὐτὸν οἱ ὁμολογηταὶ Μακεδόνες «διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν» (ἴδρα ὄραμα Ἀποστόλου Παύλου εἰς Τρωάδα Πράξ. 16,9). Ἡ ἔκκλησις αὕτη συνεκίνησε βαθύτατα τὸν τρυφερὸν καὶ συναισθηματικὸν Γέροντα καὶ ἀπεφάσισε ἀψηφῶν πάντα κ' ἄνδον νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐκδέτων τὴν ζωὴν του εἰς προφανὴ κίνδυνον, ἥτις ἦτο τόσοσ πολὺτιμος διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Εἰς ἀπόστασιν 5 χιλιόμετρον ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐγένετο ἡ συνάντησις τοῦ μεταφέροντος τὸν Γέροντα αὐτοκινήτου μετὰ τῶν ἀναμενόντων ἀδελφῶν, οἵτινες ἐπιβιβάσαντες αὐτὸν ὑποζυγίου μετεμφιεσμένο, ὥπλισμένοι δὲ μετὰ πελέκων, ὠδήγησαν αὐτὸν διὰ μέσου τῆς κωμοπόλεως εἰς τὸ προητοιμασμένον κρυφύετόν του. Ἐκεῖ ἤρχισε τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἀδελφῶν μετὰ τοιαύτην μυστικότητα ὥστε ἐξομολογουμένου τοῦ συζύγου, δὲν ἐγνώριζεν ἡ σύζυγος τὴν ἀφίξιν τοῦ πνευματικοῦ. Οὕτως ἐγένετο ἡ ἐξομολόγησις μέχρι τοῦ τελευταίου, ὅτε τὸ Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου εἰς δλονύκτιον μετὰ λειτουργίας ἀγρυπνίας ἐκοινωνήσαν πάντες οἱ ἀδελφοί καὶ ἀ' ἀχωρήσιν τοῦ Γέροντος δι' αὐτοκινήτου κατέφθασαν οἱ χωροφύλακες, ἀλλὰ κατόπιν ἐορτῆς.

Πλείστα τοιαῦτα ἐπεισόδια συνέδεον τὴν πολὺ κίμαντον ζωὴν τοῦ μεταστάντος πρὸς Κύριον Γέροντος, κατὰ τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀποστολικὰς περιοδείας του. Ἦδη ἀπολαμβάνει τοὺς καρποὺς τῶν ἀγῶνων του. Αἰωνία ἡ μνήμη του.

Κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας. κατὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντῶπων κακοδόξου ἀλλὰ καὶ αἰσχροῦ περιεχομένου, εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιδουλεύομένην Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἀκούηται διάτορος ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὅθεν ἐπιβεβλημένον καθήκον ὅλων τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφῶν εἶναι ἡ διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν, καθ' ὅσον οὕτω προσφέρομεν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ἐπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννος
Νικίου 15—Ἀθῆναι

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1